

NGƯỜI LÃNH ĐẠO QUAN TÂM ĐẾN DÂN SỰ.

Kinh thánh: Ê-sai 32:1-20

“**1** Đây, sẽ có một vua lấy nghĩa trị vì, các quan trưởng lấy lẽ công bình mà cai trị. **2** Sẽ có một người như nơi núp gió và chỗ che bão táp, như suối nước trong nơi đất khô, như bóng vàng đá lớn trong xứ mòn mỏi. **3** Bảy giờ mắt của kẻ xem sẽ không mờ, tai của kẻ nghe sẽ chăm chỉ. **4** Lòng của người hớp tớp sẽ hiểu sự khôn ngoan; lưỡi của người cà lăm sẽ nói dễ và rõ. **5** Kẻ đại dốt sẽ chẳng được xưng là cao sang, người rít róng chẳng được xưng là rộng rãi. **6** Vì kẻ đại dốt sẽ nói những lời đại dốt, lòng họ xiêu về sự gian dối, phạm các tội ác, phạm nói những sự sai lầm nghịch cùng Đức Giê-hô-va, phạm làm cho kẻ dối trông bụng và kẻ khát hết đồ uống. **7** Kẻ rít róng dùng những khí giới gian tà, toan những mưu gian, lấy sự nói dối phạm làm hại người nhu mì, và làm hại kẻ nghèo dầu nói lẽ công chánh. **8** Nhưng người cao sang chỉ lập những mưu cao sang, hằng làm sự cao sang. **9** Hỡi những đàn bà sung sướng, hãy dậy mà nghe tiếng ta! Hỡi những con gái không hay lo, hãy để tai nghe lời ta! **10** Trong một năm và mấy ngày nữa, các người là kẻ không lo lắng, sẽ đều run rẩy, vì mùa nho sẽ mất, và mùa gặt cũng không có nữa. **11** Đàn bà sung sướng, hãy run rẩy! con gái không hay lo, hãy bối rối! Hãy cởi áo xống, hãy ở trần, hãy thắt lưng bằng bao gai. **12** Chúng nó sẽ đâm ngực vì đồng điền màu mỡ, vì cây nho sai trái. **13** Chà chuôm gai góc sẽ mọc lên trên đất dân ta, cùng trên mọi nhà chơi trong thành vui vẻ. **14** Vì cung điện vắng tanh, thành đông đúc hoang loạn; đồi và tháp từ nay sẽ trở nên sào huyệt đến đời đời, cho những lừa rừng choán làm nơi nghỉ, và những bày vật thả ăn, **15** cho đến chừng Thần từ nơi cao được rải xuống khắp trên chúng ta, đồng vắng biến thành ruộng tốt, ruộng tốt được kẻ như rừng rậm. **16** Bảy giờ xét đoán sẽ ở nơi đồng vắng, sự công bình sẽ trú nơi ruộng tốt. **17** Công bình sẽ sanh ra bình an, trái của sự công bình sẽ là yên lặng và an ổn mãi mãi. **18** Dân ta sẽ trú trong chỗ bình an, trong nhà yên ổn và nơi nghỉ lặng lẽ. **19** Nhưng mưa đá sẽ đổ xuống trên rừng, và thành sẽ bị hạ cả xuống. **20** Phước thay cho các người gieo giống ở bên mọi dòng nước, thả chân bò lừa đi.”

Gợi ý bài học: Ê-sai 32 mở đầu bằng một hình ảnh đầy hy vọng: Một vị vua sẽ **cai trị bằng sự chánh trực**, và những người lãnh đạo sẽ **cầm quyền theo lẽ công bình**. Đây là hình ảnh về vương quốc mà Đức Chúa Trời mong muốn. Trong vương quốc ấy, quyền lực không được sử dụng để phục vụ lợi ích của người cầm quyền, nhưng để **bảo vệ và chăm sóc con người**. Vì vậy, vị vua và những người lãnh đạo công chính được ví như: nơi núp gió và chỗ che bão táp, như suối nước trong nơi đất khô, như bóng vàng đá lớn trong xứ mòn mỏi. Đó là một hình ảnh rất đẹp về sự lãnh đạo theo ý muốn Đức Chúa Trời. Người lãnh đạo thật không khiến những người dưới quyền mình sợ hãi. Họ trở thành **nơi trú ẩn cho người yếu đuối**. Không làm cho vùng đất trở nên khô cằn, nhưng đem đến sự sống. Không khiến những người mệt mỏi càng thêm kiệt sức, nhưng trở thành bóng mát để họ được nghỉ ngơi. Đức Chúa Trời muốn những người có quyền lực phải sử dụng quyền lực của mình để **che chở, phục vụ và đem lại sự sống cho người khác**.

Khi một vị vua cai trị bằng công chính, một sự thay đổi rất quan trọng sẽ xảy ra: **Người ngu dại sẽ không còn được gọi là cao quý, và kẻ gian ác sẽ không còn được xem là đáng kính.** Đây là dấu hiệu của một xã hội mà công lý đã bị đảo lộn: **Điều sai được gọi là đúng. Người gian ác được tôn trọng. Sự ích kỷ được gọi là khôn ngoan. Sự tham lam được gọi là thành công. Người không quan tâm đến kẻ yếu lại được xem là tài giỏi.** Ê-sai mô tả người ngu dại không chỉ là người thiếu hiểu biết. Sự ngu dại của họ bộc lộ trong cách sống. Họ nói điều sai trái. Lòng họ hướng về điều ác. Họ nói những điều bất kính về Đức Chúa Trời. Và đặc biệt, họ **không cho người đói thức ăn, không cho người khát nước uống.** Điều này cho chúng ta thấy công chính trong Kinh Thánh không chỉ liên quan đến những nguyên tắc lớn lao. Nó còn được thể hiện trong cách chúng ta đối xử với **những người yếu đuối và thiếu thốn ở bên cạnh mình.** Khi công lý bị phá vỡ, người ác có thể được tôn vinh. Nhưng khi Đức Chúa Trời phục hồi công chính, mọi thứ sẽ trở lại đúng vị trí. **Người cao quý sẽ hoạch định những điều cao quý và đứng vững trong những việc cao quý.**

Từ câu 9, giọng của Ê-sai thay đổi. Đức Chúa Trời nói với những người phụ nữ đang sống yên ổn: **“Hãy dậy và nghe tiếng Ta.”** Họ đang sống một cuộc đời không có nhiều điều phải lo lắng. Mùa màng vẫn có. Thành phố vẫn vui vẻ. Cuộc sống dường như vẫn tiếp tục bình thường. Nhưng Đức Chúa Trời cảnh báo rằng chẳng bao lâu nữa mọi thứ họ đang dựa vào sẽ bị rung chuyển. Vườn nho sẽ mất mùa. Đất tốt sẽ mọc gai và chà chuôm. Những ngôi nhà vui vẻ sẽ trở nên hoang vắng. Thành phố náo nhiệt sẽ trở thành nơi trú ngụ của thú vật. Vấn đề của họ không phải là được sống bình an. Vấn đề là **sự bình an bên ngoài đã khiến họ mất sự tỉnh thức bên trong.** Đây cũng là một lời cảnh tỉnh cho chúng ta. Đôi khi chính lúc mọi chuyện thuận lợi nhất lại là lúc đời sống thuộc linh dễ ngủ quên nhất. Khi **không có khủng hoảng,** chúng ta dễ nghĩ **mình không cần tìm kiếm Chúa nhiều.** Khi tài chính ổn định, chúng ta dễ quên dâng ban cho mình mọi sự. Khi cuộc sống bình thường, chúng ta dễ biến việc thờ phượng thành thói quen. Vì vậy, Chúa gọi: **“Hãy đứng dậy. Hãy nghe tiếng Ta.”**

Sau tất cả những hình ảnh về hoang vu và đổ vỡ, câu 15 xuất hiện như một bước ngoặt: **“cho đến chừng Thần từ nơi cao được rải xuống khắp trên chúng ta”** Đây chính là điểm chuyển mình của cả phân đoạn. Điều gì có thể biến một vùng đất hoang thành đồng ruộng màu mỡ? Điều gì có thể khiến nơi cằn cỗi trở nên đầy sức sống? Điều gì có thể phục hồi một xã hội mà công chính đã bị đảo lộn? Câu trả lời của Ê-sai là: **Thần của Đức Chúa Trời từ trên cao được đổ xuống.** Khi Thánh Linh hành động: đồng vắng biến thành ruộng tốt, ruộng tốt được kẻ như rừng rậm. Bây giờ sự xét đoán sẽ ở nơi đồng vắng, sự công bình sẽ trú nơi ruộng tốt. Nói cách khác: **Sự phục hồi thật không chỉ đến từ việc thay đổi hoàn cảnh bên ngoài. Nó cần một sự biến đổi đến từ Đức Chúa Trời.** Con người có thể xây dựng hệ thống. Có thể đặt ra luật lệ. Có thể thay đổi cơ cấu. Những điều ấy đều cần thiết. Nhưng để công chính thật sự bén rễ trong lòng con người, chúng ta cần **Thánh Linh của Đức Chúa Trời biến đổi từ bên trong.**

Sau khi Thánh Linh được đổ xuống, một kết quả rất đẹp xuất hiện: **“Công bình sẽ sanh ra bình an, trái của sự công bình sẽ là yên lặng và an ổn mãi mãi.”** Điều này cho chúng ta một cách nhìn rất sâu sắc về bình an. Chúng ta thường nghĩ: **Không có vấn đề = bình**

an. Không có xung đột = bình an. Không có khó khăn = bình an. Nhưng Kinh Thánh cho thấy bình an thật có một nền tảng sâu hơn: **Công chính → Bình an → Yên ổn và an toàn.** Không thể xây dựng bình an lâu dài trên sự bất công. Không thể có bình an thật khi điều sai vẫn được che giấu. Không thể có sự an ổn bền vững khi người yếu đuối vẫn bị chèn ép. Vì vậy, Đức Chúa Trời không chỉ muốn chúng ta **cảm thấy bình an.** Ngài muốn thiết lập **công chính**, để từ công chính ấy sinh ra bình an thật. Và kết quả là dân Chúa: “Dân ta sẽ trú trong chỗ bình an, trong nhà yên ổn và nơi nghỉ lặng lẽ.”

Bài học tỉnh nguyện cũng hướng hình ảnh vị vua công chính này về Đức Chúa Jêsus Christ. Ngài là **Vua Bình An**, Đấng đến để thiết lập vương quốc Đức Chúa Trời. Điều đáng chú ý là chức vụ của Đức Chúa Jêsus gắn liền với công việc của Đức Thánh Linh. Ngài được thai dựng bởi Đức Thánh Linh. Khi chịu phép báp-têm và bắt đầu chức vụ công khai, Đức Thánh Linh ngự xuống trên Ngài. Ngài bước đi và thi hành ý muốn Đức Chúa Cha trong quyền năng của Thánh Linh. Điều đó giúp chúng ta hiểu tại sao Ê-sai 32 đặt **vị vua công chính** và **Thần từ trên cao được đổ xuống** trong cùng một bức tranh. Vương quốc Đức Chúa Trời không được xây dựng đơn giản bằng sức mạnh và khả năng của con người. **Đó là công việc của Đức Chúa Trời bởi Thánh Linh Ngài.**

Điều chúng ta cần cầu xin cho Hội Thánh ngày nay, khi nhìn thấy những nơi công lý bị bóp méo, chúng ta thường cầu xin: “Lạy Chúa, xin thay đổi người này.” “Xin thay đổi người lãnh đạo kia.” “Xin thay đổi hoàn cảnh này.” Nhưng Ê-sai 32 dẫn chúng ta đến một lời cầu nguyện sâu hơn: **“Lạy Chúa, xin đổ Thánh Linh Ngài từ trên cao xuống.”** Xin Ngài dựng nên những người lãnh đạo biết kính sợ Chúa. Xin Ngài ban những người sử dụng quyền lực để phục vụ chứ không phải để thống trị. Xin Ngài khiến người có trách nhiệm biết nhìn thấy người yếu đuối. Xin Ngài phục hồi công lý nơi điều sai đã được gọi là đúng. Nhưng lời cầu nguyện ấy cũng phải bắt đầu từ **chính chúng ta.** Bởi chúng ta không thể cầu xin một xã hội công chính trong khi bản thân lại sống thiếu công chính. Không thể cầu xin những nhà lãnh đạo chính trực trong khi chính mình lại thỏa hiệp với sự không trung thực. Không thể cầu xin người khác biết thương xót người yếu đuối trong khi mình quay mặt trước nhu cầu của người bên cạnh.

Ba câu hỏi suy ngẫm áp dụng bài học:

1. Trong phạm vi Chúa giao cho tôi — gia đình, Hội Thánh, công việc — tôi đang sử dụng ảnh hưởng của mình để người khác được che chở hay để phục vụ lợi ích của mình?
2. Có điều gì trong đời sống tôi đang biết là không đúng nhưng vẫn gọi nó bằng một cái tên dễ chấp nhận hơn không?
3. Khi nhìn thấy những điều cần thay đổi xung quanh mình, tôi chỉ đang mong người khác thay đổi, hay đang cầu xin Đức Thánh Linh bắt đầu sự biến đổi từ chính tôi?